

La frase del dia

“Em sento enganyat; Sánchez em va dir que s’abstindria en la segona votació”

Felipe González, EXPRESIDENT DEL GOVERN ESPANYOL (PSOE)

Tribuna

Josep Gifreu. Periodista i professor emèrit de la UPF

Reinventar l'audiovisual

El gran repte dels mitjans audiovisuals tradicionals és donar resposta en termes de creativitat i viabilitat als canvis incessants del nou entorn derivats de la confluència de factors com l'eclosió d'Internet, la digitalització, l'expansió dels dispositius mòbils i ara la irrupció de les noves plataformes americanes de distribució de vídeos (OTT). El sector de l'audiovisual necessita urgentment noves idees. I si tots els operadors de ràdio i televisió han de repensar la seva particular posició en la cadena de valor, els mitjans públics estan cridats a revisar a fons el seu estatus com a garants d'uns béns i uns valors considerats d'alt interès públic també en la nova ecologia de l'audiovisual.

EN AQUEST CONTEXT, LA CCMA I TV3 no s'escapen de la interrogació sobre la viabilitat de les estructures i dinàmiques heretades. Heretades d'una història fins ara d'èxits indubtables, però cada dia amb més problemes a la vista. Venim d'un estiu especialment nefast per a “la nostra”: TV3 ha vist reduïdes les quotes d'audiència a mínims històrics. Si la nova temporada i algunes incorporacions d'interès en la programació permetran a TV3 de recuperar el seu feble lideratge, està per veure. En tot cas, els problemes no són conjunturals o només de finançament. Són de fons, de canvi de paradigma, i no sols pel que fa a la programació, sinó també a la seva articulació en el marc de les exigències de l'entorn digital en xarxa.

ÒBVIAMENT, ELS CATALANS no estem sols en aquesta comesa. A tot Europa es planteja amb més o menys profunditat la revisió i adequació del servei públic de l'antiga ràdio i televisió al nou entorn. Mentre a Itàlia, per exemple, la RaiTV acaba de transformar-se en RaiPlay, a França el Consell de l'Audiovisual ha creat l'anomenat CSA Lab, un grup estable d'experts en digital i audiovisual, que publica-

rà recomanacions en relació amb l'impacte de la digitalització sobre el sector audiovisual.

ELS POLÍTICS SOLEN ANAR un pas endarrere de les tendències que marca la nova ecologia audiovisual. Per això abunden els estudis i informes que elaboren *think tanks* i grups d'experts. Alguns governs solen obrir consultes sobre les noves polítiques a adoptar. Recordaré dos casos significatius: les consultes prèvies a la revisió de la directiva europea sobre serveis de comunicació audiovisual (aprovada el maig passat); i la del Regne Unit abans de la renovació de la Royal Charter de la BBC, que entrarà en vigor al gener de 2017.

MALGRAT LA CRISI DE MODELS i la pressió dels grups privats de l'audiovisual contra la continuïtat del servei públic, el cert és que la majoria dels països europeus aposten clarament pel manteniment del sis-

tema mixt, públic i privat. Així, la nova directiva europea no qüestiona en cap cas el finançament públic d'aquests mitjans i serveis. D'altra banda, informes acadèmics avalen l'interès social, cultural i polític de la presència dels mitjans públics. Un informe de la Unió Europea de Radiodifusió estableix una forta correlació entre l'existència de mitjans públics i unes bones pràctiques democràtiques com la llibertat d'expressió, la participació en les eleccions o la lluita contra la corrupció.

UN RECENT INFORME DE LA Universitat de Londres (Goldsmiths) reconeixia: “La televisió continua estant en el cor de la vida britànica, servint la democràcia, estimulant la comunicació a àmbit local i nacional i proveint els públics d'experiències col·lectives. En la seva evolució ha estat central la idea de servei públic.” S'acaba de publicar l'esborrany de la nova Charter o llei de renovació de la BBC. No puc entrar en el seu contingut. Si remarcaré el llarg, profund –i únic a tot el món– debat sostingut sobre la BBC i el servei públic. L'acord final ve a demostrar dues coses: primera, que cap govern vol prescindir d'aquest tresor que es diu BBC; i que, més enllà de les discrepàncies, els britànics ja tenen assegurat pel cap baix onze anys més de servei públic.

EL DEBAT BRITÀNIC ÉS EXEMPLAR en molts aspectes. També en el camp de les idees i propostes. La plataforma Open Democracy endegà la iniciativa “100 idees per a la BBC”. Els editors han posat en línia 100 propostes, que els lectors han anat votant. La més votada? La suggerida per un filòsof: canviar el “*Thought for the Day*” per un apunt de filosofia sobre temes d'actualitat. La segona? Evitar que periodistes i presentadors emetin les seves opinions personals. La tercera: suport al periodisme d'investigació rural! Etcètera. Algú s'atreveix aquí a posar en marxa una iniciativa semblant?

De set en set

Isabel Llauger

Franquistes

El passat dijous 22 de setembre es va presentar la 49a edició dels Premis Prudenci Bertrana a l'Auditori de Girona en un acte solemne ple d'autoritats locals. En la primera posada en escena la presentadora de l'acte va recordar que aquests premis havien nascut l'any 1968 com a contrapunt als premis en llengua castellana “imposats per Espanya” (sic) a la ciutat de Girona un any abans.

Fals. Absolutament fals. Espanya no va imposar cap premi a la ciutat de Girona.

Si tirem d'hemeroteca trobarem que els premis Inmortal Ciudad de Girona no els va convocar ni el Ministerio de Cultura de Madrid ni cap ministre del govern espanyol del moment. No. Els va convocar, promoguts per l'escriptor gironí Josep M. Gironella, l'Ajuntament de Girona amb l'alcalde també gironí Josep Bonet. És més, el jurat d'aquest primer premi de literatura escrita en castellà estava ple de noms d'il·lustres gironins: Joan Tibau Pagès, Ramon Guardiola Rovira, Josep Gironella Pous, Ignacio Bonnin (aquest no era gironí però sí un il·lustrat i savi reconegut), Joaquim Pla Cargol i Juan de Puig Roca. Per tant, no ens confonguem ni vulguem confondre; no era Espanya la que imposava res. Era el franquisme. Eren gironins de soca-rel, catalans i franquistes.

Perquè de franquistes catalans n'hi havia proporcionalment tants com de franquistes espanyols; i de gent d'esquerres, a Espanya com a Catalunya, de nou proporcionalment, també n'hi havia la mateixa.

No ens enganyem: va ser el franquisme el que va voler aniquilar i desprestigar la nostra llengua i la nostra cultura. No va ser Espanya.

Sísif

Jordi Soler

